

בשביילי דא

תורה וחסידות

• יור"ע ע"י תורת חסידות מודיעין ברבנות ב"ה מרן אדמו"ר שליט"א •

אייר תשפ"ה

פרשת אחרי קדושים

גליון רמ"ד שנה ה'

בשביילי המערכת

שם

"ציפית לראות אותי עצוב, הא?"
הוא שתק, לא נעים להודות.
"תגיד, למה לא ציפית לראות אותי עצוב - אז, לפני שבועיים, כשכרת לי אבר אחר?"
"אבר אחר?" מה הוא פספס?
"כן, לפני שבועיים עברתי עקירה באחת משיניי הטוחנות. גם זה - אבר חשוב. למה אז לא ריחמת עלי? למה אז לא ציפית ממני להפוך ל'נעבעך'?"
לייבל לא הבין את ההשוואה: "עקירה - כולם עוברים, כאן אנחנו מדברים על רגל!!!"
"אתה צודק לחלוטין", החברותא היטיב את השמיעה על רגלו היחידה, "אבל תרשה לי לשאול אותך: מה היה קורה לו היתה מציאות כזו בחיים, שכל אדם, בהגיעו לגיל ששים, מאבד את רגלו השמאלית חלילה. מעין תהליך טבעי - כעין נשירת השיניים בגיל מבוגר... האם במציאות ההיא - גם הייתי נחשב... לאומלל? וגם אז הייתי מנסה לחפש את העצב בין רסי עיניים?"
הוא בירך בכונה על בקבוק המים שעל השידה המוכה לידו.

"התשובה ברורה. לא. אם כולם עוברים את זה, גם אם זה קשה וכואב - אין זה הופך אותי ל'נעבעך'... זאת אומרת, שחסידיה שעלי' להתהלך כעת אומלל ושבור לב - אינה בגלל הרגל החסרה שלי, אלא יותר בגלל הרגליים הברירות של כל הסביבה שלי! העצבות הזו - היא אמורה לנבוע אך ורק מקטנה, אך ורק מהשוואה לוולות!"
אנ", סיים החברותא את המונולוג המטלטל, "אני אינני מוכן להרוס את חיי בעצב רק בגלל שיקולי קטנה וחוסר אמונה".

אין לנו שום מהשגת הגבורה והרוממה של אותם שני קדושי עליון, רבי שמעון בר יוחאי וננו, רבי אלעזר.
אולם לשאול את עצמנו מותר לנו: כיצד מחזיקים מעמד במצב כזה, שלוש עשרה שנים במערה צפופה וחשוכה, מכוסים עפר, מוכי שחין, ניוונים מחורבים, חרובים, ועוד פעם חרובים? איך אפשר לצאת בריאים בנפש ממאסר מחניק וכואב כזה?
אבל האמת, אם רק היו כל יושבי תבל חיים במערות צפופות, ניוונים מחורבים בלבד - לא היתה לנו שאלה כזו.
רק הפער הוועק בין כולם - לבין אותם שנים שוכני המערה, הוא זה שאמור לגרום לנפשם העדינה להישבר...
אבל כאשר הנשמה היא זו שמנחה את הלק החשיבי, כאשר היהודי יודע שמסלול חייו הוא היחיד האפשרי, המדויק ביותר, ואין שום מקום להשוואה בין חייו הוא - לחיי הסביבה, אין שום מקום לעצב: אין שום מקום לחידלון! ואדרבה.
במקום ההוא, שם קנית הודך והדרך.

הדלתות נפתחו לקראתו.
מסדרונות חיוורים, ארוכים, שקטים, קידמו את פניו. כאן לא מקום לחיוכים. כאן בית חולים.
בצדדים, כיסאות המתנה. עליהם יושבים מטופלים כאובים ומלווים תשושים. הקירות צבועים בירוק בהיר, אולי כדי לשדר שלוה.
הוא הגיע לכאן ממוקד מטרה.

רק שלושם התהלך כאחד האדם, יהודי בן ששים, שמה, עולץ, ופתאום - זיהום קטן ברגל שהסתבר, עד שלא היתה בריה אלא להציל את הגוף כולו - על חשבון רגל שמאל. ה' ישמרנו.

המסדרונות ארוכים, מותירים לו זמן להרהר על אבדו הוודאי של החברותא. וכי למה לא יהיה עצוב - כשאחת משתי רגליו, ששימשה אותו בנאמנות, נכרתה לבלי שוב?

והוא, מה הוא יענה לו כאשר יפגוש את פניו העצובות? כיצד מנחמים אדם שאיבד את עצמו ובשרו? איך מרגינים לב שאיבד את אחד האיברים החשובים והחיוניים?

מלכתחילה, היה מעדיף לחמוק מהשמיעה המכבידה, לפגוש את החברותא בעליבות ובאבלו. אבל אין בריה. הוא קרוב מידי מכדי להתחמק.
חדר 416 קידם את פניו. ריבונו של עולם, תן לי את המילים הנכונות.

החדר קידם את פניו בקול זמזום חרישי ועולץ שנשמע מאחורי הווילון.

הוא... הוא מזמזם?
ועוד שיש שמח?
הוא אינו עצוב על מה שאירע?

הוא שכב שם. חיכוך רחב מאוזן לאזון, השמיעה מכסה את רגלו הנותרת. "מה נשמע טייערע חברותא? איך התקדמו היום בכלל? בדיוק חשבתי על הסבר נפלא לקשייטת של הב"ח, אתה שומע? הלז? הלז? ר' לייבל? בלעת את הלשון?"

כן. הוא בלע את הלשון.
מה אומרים ליהודי שהיה אמור לשכב עתה שמע בשורה משמחת במיוחד - ולא אחד שזקוק לנחמה?

"תגיד לי... איך?" זה מה שיצא לו, לאחר שתיקה ארוכה.

"איך - מה?"
"איך אתה מסוגל לחייך עכשיו? סליחה על השאלה, אבל אתה... אתה בסדר? זאת אומרת, המוח? איך אתה יכול לחייך במצב כזה?"

"לא הבנתי", המשיך החברותא בחיכוך, "וכי שרירי החיוך נמצאים ברגל השמאלית?"

"נו, ברצינות", הרשה לעצמו לסנטו. המעמד כאן גדול - מכדי לבטלו בבדיחה קלה.

עלי דשא

מרבוח"ק זע"א

כן נברא המתולעת שלא לאכלו ולגדור עצמו. ובזה נעשה רצון הבורא ית"ש.

פרשת קדושים

קדושים תהיו - תמיד

קדושים תהיו וגו' (וי, ב).

ולכאורה, הוי ליה למימר קדושים יהיו לשון ציווי, מהו תהיו דווקא. ויבואר, כמו שדקדק על דרך זה אא"ז הרה"ק מקאזמיר זצוק"ל, עה"פ (דברים ו, יב) 'והיה עקב תשמעון', מהו 'תשמעון' הוי ליה למימר 'ישמעון'. אלא 'תשמעון' - משמע על כרחכם, בין לרצונכם ובין שלא לרצונכם חס ושלום, מכל מקום תשמעון, מה שאין כן 'שמעון' - על פי בחירה, אם ירצו ישמעו ואם לא ירצו חלילה לא ישמעו, לכך נקט דווקא הלשון תשמעון, דמשמע בעל כרחכם תשמעון, בין תרצו ובין לא תרצו, עכ"ה.

ועל דרך זה נוכל לומר גם כאן, אם היה אומר 'קדושים יהיו' - היה במשמע שיש על בחירה, לכך נקט הכתוב 'קדושים תהיו', דמשמע בעל כרחכם תהיו קדושים תהיו, בין תתרצו לכך ובין לא תתרצו, מכל מקום קדושים תהיו. (אמרי אש)

קדושת הדיבור בבית

ואיש אשר יקח את אשה ואת אמה וגו' באש ישרפו אותו ואתה (כ, טז).

וברש"י, ושרפו אותו ואתה, אי אתה יכול לומר אשתו הראשונה ישרפו ושרי נשאה בהיתר ולא נאסרה עליו וכו', ומהו 'ואתה' - את אחת מהן, ולשון יוניי הוא, 'הן' אחת, עכ"ל. כלומר, שמה שכתוב ושרפו אותו 'ואתה' כאילו כתוב 'ואת הן', ואת אחת מהן, כי בלשון יוניי תיבת 'הן' היא 'אחת'.

וצריך להבין הטעם שהשתמשה כאן התורה בלשון יוניי, אחין הכי נמי שלא היה יכול הכתוב לומר 'ושרפו אותו ואתה' כי בחילת הכתוב נזכרו ב' נשים, אשה ואמה, ולא נודע על מה קאי 'ואתה', מ"מ היה יכול הכתוב לומר 'אותו ואת אחת מהן', ולמה אמר 'ואת הן' בלשון יוניי. ובדרך מוסר י"ל שרצה הכתוב להשמיענו אגב אורחא כיצד אירע שנכשל אדם ויורד מדחי אל דחי לפרוץ קדושת ישראל להיכשל בעוונות חמורים כאלו של חיוב שריפה כלקחת אישה ואמה, ומלמדנו הכתוב שתחילת הכל הוא בהיותו מדבר בלשון יוניי, היינו שהשפה וסגנון הדיבור בביתו היו 'ישט קיין אידישע שפראך', שהיתה דריסת רגל בתוך הבית פנימה לתרבות ושפת הרחוב, ומהו בא לו שירד אח"כ לבאר שחת, ולהיפך אם רוצה האדם שיהיה ביתו כעץ שתול על פלגי מים אשר כל רוחות שבעולם אין מזיזות אותו ממקומו, עליו לבצר חומות הבית שלא ייכנסו דיבורים והתנהגויות של 'לשון יוניי' פנימה, ואז כשהוא בא ליטור יהיה לו סיוע מלמעלה.

(כ"ק אד"ש - תשפ"ב)

ליקט וערך הרב יצחק קרימלובסקי

פרשת אחרי

מעלת התשובה - לבריה חדשה

ואל יבוא בכל עת אל הקודש (טז, ב).

הנה נאמר למשה בסיני (שמות ג, ה) 'אל תקרב הלום של נעליך מעל רגליך כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קודש הוא', וכן נאמר לו בסיני (שם כד, ב) 'עלה אלי ההרה והיה שם'. הרי דלחומר קדושת המקום אסורה הכניסה אליו שלא על פי קריאה מיוחדת. ומהאי טעמא בשעת עבודת הכהן גדול לפני ולפנים נאמר (להלן טז, ז) 'וכל אדם לא יהיה באהל מועד בבואו לכפר בקודש עד צאתו'.

ובמדרש (ויק"ר כא, יא) איתא 'וכהן גדול לאו אדם הוא, אלא כהדא דאמר רבי פינחס, בשעה שהיה רוח הקודש שרוי עליו, היו פניו בוערות כלפידים'. הרי דלא הותר ליכנס באהל מועד באותה שעה אלא משום שנתפשט לגמרי מכל גשמיות. ומהאי טעמא 'אל יבוא בכל עת אל הקודש', כי רק ביום הכיפורים נתעלה למדרגה זו. ואפשר דהוא משום שביום צריך הכהן גדול להיות מקושר לביתו, וכדילפינן מ'ויספר בעדו ובעד ביתו' דמתקינין לו אישה (יומא ב). ומשום כך נצרך לכוח מיוחד מן השמים להדבק לגמרי בקדושה, ומכוח זה עלה בידו להתפשט מכל בחינה של חומר.

ומכאן לימוד לכל ישראל, שביום זה בכוחם להתעלות על ידי תשובה ולהיעשות כבריאה חדשה, וכדאיתא במדרש תהילים (קכ, יט) 'תכתב זאת לדור אחרון ועם נברא יהלל קה', וכי עד עכשיו עתידה אומה אחרת להבראות שהוא אומר ועם נברא יהלל וכו'. רבנין אמרו אלו הדורות שהן כמתים במעשיהם, ובאים ומתפללים לפניך בראש השנה וביום הכיפורים, ואתה בורא אותן בריה חדשה'.

(נחלת דן)

לעשות רצון הבורא בכל מצב

ונתן אהרון על שני השעירים גורלות אחד לה' וגורל אחד לעזאזל (טז, ט).

הענין הוא [דהנה] מצות עשה היא לעשות רצון הבורא ית"ש, [והוא בחינת גורל אחד לה'], ומצות לא תעשה [היא] להיפוך, להשליך תאוות עולם הזה ולשברם, שלא לעבור על רצונו ית"ש. [שרצונו ית' הוא, שישראל יהיו קדושים אליו, ממלכת כהנים וגוי קדוש], בחינת גורל אחד לעזאזל לשלח אותו המדברה, [לא היה מגיע לחצי ההר עד שנעשה איברים איברים, שנשבר לגמרי].

ושמעתי בשם היהודי הקדוש זצלה"ה: שפעם אחת נתן לאחד ממקורביו פרי מתולעת, והיה קשה בעיני התלמיד ההוא, 'הלא היהודי הקדוש יש לו רוח הקודש וגם רוצה להנאות לו בזה שיאכל מסעודתו, ומדוע נתן לו פרי מתולעת'. והרגיש היהודי הקדוש בזה ואמר לו: תדע כי כמו שנברא הפרי הכשרה כדי לאכול אותה [בקדושה],

בשבילי ההלכה

הרה"ג יצחק שלמה פיינבוים שליט"א
מו"צ בקהילתו וראש כולל הוראה

עד מתי אפשר להשלים שמו"ת

א. מי שלא השלים השמו"ת ביום שישי, מצוה מן המובחר שישלים לקרות בשבת שחרית קודם הסעודה^א.

ב. ואם ע"י קריאת השמו"ת יצטרך לאחר הסעודה לאחר חצות, או שיש לו אחרים בביתו שתאבסם לאכול, ישלים לאחר האכילה^ב.

שמו"ת בשעת קריאת התורה –

ג. חיוב קריאת השמו"ת היא מלבד קריאת התורה ששומע מהש"ץ^ג.

ובשעת הדחק יוכל לסמוך על קריאת הש"ץ וע"כ אם שמע פעם אחת קריאת התורה מהש"ץ, ואח"כ קרא בפיו פעם שנית ותרגום, יצא ידי חובתו^ד, אבל לא יקרא שמו"ת בשעה שהש"ץ קורא בתורה שע"ז לא ישמע לגמרי קריאת התורה^ה, ובין גברא לגברא מותר^ו.

ד. לא השלים קודם אכילה ישלים אחר אכילה עד המנחה, וראה בהערה^ז.

ה. לא השלים קודם מנחה, עדיף שישלים לאחר מנחה טרם צאת השבת^ח.

ו. י"א שאפשר להשלים קריאת השמו"ת עד יום רביעי^ט.

ז. וי"א שאפשר להשלים עד שמחת תורה שביום זה משלימין התורה^י, ומן הראוי שההשלמה תהיה בעשרת ימי תשובה^{יא}.

א. טור ושו"ע (סי' רפה ס"ד), ומקור הלכה זו הוא במדרש (לא נודע מקורו) והביאור הראשונים ג' דברים צוה רבינו הקדוש לבניו בשעה שנפטר שלא תאכלו לחם בשבת עד שתגמרו כל הפרשה, ובביאור הדברים נחלקו הראשונים, ה'תוס' ברכות (ה"ה יט"א) כתבו וז"ל ישלים פרשיותיו עם הציבור, נראה דכל השבוע מכין דמתחילין לקרות הפרשה דהיינו ממנחת שבת ואילך עד שבת הבאה נקראת עם הציבור וכו', וזמן השלמה יש במדרש ג' דברים צוה רבינו הקדוש לבניו בשעה שנפטר שלא תאכלו לחם בשבת עד שתגמרו כל הפרשה, **משמע דקודם אכילה צריך להשלים**, ומיהו אם השלימה לאחר אכילה שפיר דמי, מ"מ מצוה מן המובחר קודם אכילה עכ"ל, וכ"כ הרא"ש (ברכות פ"א סי' ח'), ובדבריהם מביא שומן קריאת השמות אינו בדיוקא בשחרית קודם הסעודה אלא כל השבוע זמנה, ואם לא הספיק במשך השבוע וקרא בשבת מצוה מן המובחר שהיה קודם אכילה, וזה כוונת הטור ושו"ע (סי' ד) מיום ראשון ואילך חשיב עם הציבור, מצוה מן המובחר שישלים אותה קודם שיאכל בשבת, וכ"כ המג"א (סי' ה') בביאור דברי השו"ע ע"ש, אמנם המרדכי (הל' קטנות הל' מוזה סי' תתקס"ו) [וע"ש שגריסה חזרו הפרשה קודם אכילה], ובפ"ק דברכות סי' י"ח, וצ"ח לזה הב"ח (סי' כ), והג"מ (פ"ג) מתפילה את (ש) וצ"ח לזה הב"ח (סי' ד), ס"ל להכונה בדברי רבינו הקדוש לומר שזמן השמו"ת קדם להשלמה בשבת קודם הסעודה, ולא בשאר ימות השבוע.

ודבר חידוש מצוין ברבנו יונה (ברכות ד') וז"ל שקודם שיקראו הצבור הפרשה בבית הכנסת יקרא אותה בביתו בין בשבת עצמו בבוקר בין בכל אותו שבוע ע"ל, ומבואר בדבריו שהשלמת השמו"ת תהיה דוקא קודם קריאת הציבור, אבל אחר קריאת הציבור קודם הסעודה לא חשיב עם הציבור, והביא המ"א (סי' ט') וז"ל ולכתלה מהנכון אם לא קרא שמו"ת בערב שבת להשכים בשבת בבוקר ולקרוה שמו"ת קדם הליכתו לבית הכנסת.

ומדברי כולם נלמד שזמן שהשלמת השמו"ת צריך **שיהיה עם הציבור**, וזמנה הוא דוקא באותה זמן שהציבור קורין פרשה זו בבית הכנסת, וד"ק בכל זה.

ב. מ"ב (סי' ט'), ושעה"צ (סי' דד).

ג. כמבואר מדברי הרמב"ם (פ"ג) מתפילה (ה"ה) ובשו"ע (סי' א'), ובשו"ע הרב (סי' ס"ח).

ד. מג"א (סי' רפה ס"ח), אלא דמסיק שם דאין לסמוך לכתחילה על השמיעה וכמבואר בשו"ע (סי' כ"ט ס"ד) גבי ברכות ק"ש שזמן שחן ארוכות אין לסמוך על שמיעתן מהש"ץ אפילו בציבור כי שמא יפנה לבו באמצע לדברים אחרים.

ה. בשו"ע (סי' רפה ס"ז) כתב יכול לקרוא הפרשה שמו"ת בשעת קריאת התורה, אמנם הרמ"א מצוין למש"כ השו"ע גופיה (סי' קמ"ז סי' ב') וז"ל והנכון שבכל הפרשיות ראוי למדקדק בדבריו לכוון דעתו ולשומע מפי הקורא, והמג"א (שם סי' י"ד) הביא בשם הש"ח להחמיר בזה וס"ל שהכל צריכים לשמוע הקריאה מפי הש"ץ, וכ"כ הפרי"ח (שם סי' ב') דאפילו אי איתא עשרה דצייתי לקריאת התורה אסור אא"כ היה תורנו אומנות, וכ"כ המ"ב (שם סי' ט'), ובס"ט רפה"ח סי' י"ד (ט'), וכ"כ שו"ע הרב (סי' רפה"ח).

ו. מ"ב (שם).

ז. טור ושו"ע (סי' ד), ובטעמו של דבר כתב הטור וז"ל אבל משם ואילך כיון שמתחילין [פרשה] אחרת, עבר זמנה של

בשבילי החברה

הרב שמואל אלי' קרימלובסקי
טבריא

לכבוד הראש חברה שלום וברכה,

לקראת ל"ג בעומר רציתי לשאול, מה הקשר שיש לי עם רשב"י, מה הוא שונה מהרבה צדיקים אחרים, אך מפתחים את הקשר הזה, ולמה עושים עסק גדול מרשב"י רווקא בתורה רבה בל"ג בעומר?

ישראל דן

זי"ע"א שהקב"ה נתן את התורה סתים וגליא ומשה רבינו גילה את גוף התורה, רשב"י גילה את הנפש שבתורה, האריז"ל גילה את הרוח, הבעש"ט גילה את נשמת התורה, ונשמה לנשמה גילה משיח צדקנו. דהיינו שעד רשב"י התורה הייתה נראית רק כספר חוקים פשוט של מצוות ועבירות ולא היה ניכר בה הכוונה הפנימית והמטרה העליונה שהיא אמורה להביא את האדם, ורשב"י התחיל לגלות את הטעם הפנימי שיש בתורה, שכל התרי"ג מצוות הם תרי"ג עצות כדי להגיע לדביקות בד', ומה הכוונה הפנימית והמטרה שבכל מצוה, ואחריו הגיע האריז"ל והוסיף לבאר ולגלות יותר את דברי הזוהר, ואחריו המשיך הבעש"ט ותלמידיו אחריו עד היום הזה לפתח את הרגש הפנימי שבכל יהודי ולגלות שבכל יהודי יש נקודה פנימית שדבוקה בבורא עולם כל הזמן ואותה צריך לפתח, וכך מדור לדור ומשנה לשנה האור הזה מתרבה ומתגדל יותר ויותר עד שנוכה שמש"ח צדקנו יגלה את הכל ביחוד השלם בב"א.

נמצא א"כ שכל החיות הפנימית והאש הבורחת בפניו, והפלאם פייער שכלבו של כל חסידיו ש' בחור שורשם ומקורם הוא מרשב"י ובזכותו, וכל רגע של התעלות אמתית ודבקות פנימית שיש לכל אחד בכל תפילה ושבתות ויו"ט הכל מכוחו של רשב"י שגילה את ספר הזוהר שזה הכלי של האור הגדול הזה שנקרא רשב"י. רשב"י היה אבוקה של אור שהולכת ותתגבר עד משיח.

התשוקה והקשר

וממילא כשאדם מתבונן בכל הדברים הנ"ל מיד מתמלא הוא רגש עצום של תשוקה וגעגוע: ר' שמעון ר' שמעון! נמשחת אשריך, ר' שמעון אני רוצה להתקרב לאור שלך, לאור של דביקות אמיתית, לאור של גילוי הנשמה, לאור של גדלות המוחין, ומתוך כך הוא מבקש: 'רצוננו לראות מלכנו בהילולא דבר יוחאי' דעה והשכל תבוננו בהילולא דבר יוחאי, ובפרט ביום ל"ג בעומר שזה יום ההילולא של רשב"י [ובין אם הוא הסתלק אז ובין אם לא, בכל אופן יום זה הוא יום שמחתו שגילה אז סודות נוראים בתורה] וביום ההילולא הדרך הוא שבעל השמחה מחלק מתנות והשפעות, ואם בגשמיות כולנו עדים לישועות הנפלאות שאפשר לפעול בזכות ר' שמעון, ודאי ודאי שגם ברוחניות מי שרק ירצה ויבקש יושפע עליו משמים שפע עצום בזכות ר' שמעון. וזה גם הסיבה שנוהגים לשיר על זה שוב ושוב כי בשביל זה עושים הדלקה - לכבוד ר' שמעון - לכבוד האש הגדולה שהוא האיר לנו ובשביל להתקרב אליו, וכך שרים שוב ושוב ר' שמעון! ר' שמעון! וזה גם הטעם שנוסעים למירון בל"ג בעומר לעשות הדלקה ולשיר ולשמוח עם רשב"י, כדי לרמוז שגם ברוחניות אנו רוצים לעלות אליו להתחבר אתו ושישפיע גם עלינו מאורו הגדול.

המשך בעמוד ר' <<<

לישראל דן נ"ו
שלום וברכה

במענה לשאלותיך ראשית כל יש לבאר בקיצור ובתמצות את המושג התקשרות לצדיקים, ולפ"ז יבואר היטב עניין ההתקשרות לרשב"י.

עניין ההתקשרות

בכתבי האריז"ל מבואר שכל ההשפעה שיוצרת לעולם בין רוחנית ובין גשמית מגיעה דווקא דרך מידת היסוד. והצדיקים הם בחינת יסוד שדרסם עוברת ההשפעה לכל העולם. ישנם צדיקים שמשפיעים לכל העולם וישנם צדיקים שמשפיעים רק לקהלים מסוימים, אבל הצד השווה שבהם שכל שפע רוחני וגשמי שמגיע לכל אדם עובר ומשתלשל דרך הצדיקים. ובשביל שההשפעה תעבור בצורה יותר נקיה ומוזקקת על האדם להתקשר לצדיק שממנו מגיע השפע שלו ואז - גם בצורה סגולית כמו שהם מחוברים מגוף לגוף כך השפע שמגיע מנשמת הצדיק לנשמות מגיע בצורה יותר טובה, - וגם בצורה פרקטית היות ובד"כ הצדיק מוריד את ההשפעה בעריכת השולחן ובדא"ח אז מי שמקושר לצדיק והולך באותו דרך איתו אז הוא מתחבר יותר לדא"ח שנאמר והוא פועל לפי זה וממילא הוא מחובר יותר לכלי ההשפעה וההשפעה קובעת אצלו יותר מקום בלב.

מהות ההתקשרות

והנה, בספרי החסידות מבואר שהתקשרות לצדיקים זה ע"י אהבה, דהיינו ע"י שאדם מכיר במעלתו וערך הצדיק, בדרגות שהוא זכה אליהם ובעבודה העצומה שלו וכו', אזי מתוך כך מתמלא הוא אהבה עצומה לצדיק שזוכה להיות כ"כ קרוב לקב"ה ולכאלה מדרגות, וממילא הרי הוא ג"כ משתוקק להתחבר לצדיק כדי ללמוד מעבודתו וכדי שהצדיק ישפיע גם עליו מאור ד' שהוא יוכל להיות יותר קרוב אל הקדושה, ומטעם הדברים הוא יותר מתבטל ונכנע כלפי הצדיק ומקבל את דבריו כאורים ותומים, ולכן הוא ג"כ משתדל לנסוע לצדיק בכל עת רצון כדי ללמוד מדרכי הצדיק ולשמוע מאמרותיו, והפעולות הללו הם הכלים שמחזקים יותר ויותר את ההתקשרות נשמה בנשמה בצדיק ואז ההשפעה מגיעה בצורה ובאופן הרבה יותר מועיל.

ההתקשרות לרשב"י

ובכן, בשביל להתקשר לרשב"י צריך קודם כל ללמוד ולהתבונן במעלת רשב"י, קודם כל לדעת שרשב"י הוא נשמה כוללת שכל עם ישראל ללא יוצא מן הכלל מחוברים אליו בנשמותיהם, ורואים באמת שאפילו יהודים שרוחקים מאוד מעבודת ד' עדיין לרשב"י הם נוסעים כל שנה, וזה בגלל שנשמתם מחוברת בשורשה לרשב"י ואת החיבור הזה שום דבר לא יוכל לנתק, ועוד צריך לדעת את מה שאמר ר' דוד לייקעס

אין השכינה שורה אלא מתוך שמחה

כמעשה ארץ מצרים לא תעשו. אף שהיו צמדת רוח נשגרה נלאהס ממארים, אלמס צעצות כמאמר הוזה"ק בשלל כל נפקו היו רומיהן תצר ושמעו חילן תשנחין ולא יכלו למיחדי כו'. רק אשר יעשה האדם וחי וגו' כלומר בחיות ושמחה לא צעצות. צהס אני ה'. פי' דזה אני חפץ וצהס אני שוכן. כי אין השכינה שורה מתוך צעצות וכו' וזהו ג"כ את משפטי תעשו ולא חוקימי תשמורו ללכת צהס אני ה'. ר"ל עסק המו"מ יחי' באופן זה שימשוך ויוליך אל לב וקרב את האני ה'. היינו צענוה ושמחה. לאפוקי נגאיות ועצבות אין השכינה שורה בקרבן ואין אני יחולין לדור במקום אחד. והכן. (דברי ישראל - פרשת אחרי)

שתי פנים למי שייך הרי אם אחד מהם מכניס לשם את אנשיו מיד בע"כ השטח כבוש בידיו שהרי הוא נמצא שם וכאשר השני מסלקו הרי בע"כ הוא בידו של השני וכן הדבר בגופו של אדם שכאשר הקדושה נמצאת ושוכנת שם הרי שטח הגוף כבש אצלו ובוחר שם הכרת הש"ת והידועה הבורה שצריך לשמוע בקולו.

ריבוי כבוד שמים

אבל אין הענין נגמר בזה אלא כמו שאם יש נס המיועד להגדיל ולהאדיר את שמה של המדינה שהחזיקה באותו שטח הרי מי שנכנס לשם הרבה פעמים הוא מתלהב מן האוירה ונתפס לענין להצטרף אליהם ולעז"ז אם הנכנס שייך למדינה השניה שמנגד הרי הוא מפרש להשמיע את קולו ומתמעט כחו ורצונו לחזק את המדינה שהוא שייך אליהם, וכן מצונו בביהמ"ק שמי שנכנס לשם הרי הקדושה היתה כ"כ זועקת וצועקת שם עד שהיה מתמלא ההרורי תשובה וחשק גדול לעבוד את ה' בכלל לבבו.

ולפי זה כל מי שמוקיים מצוות באופן ששורה עליו שכינה הרי אלו שמתקרבם אליו ומתעסקים אתו מתמלאים כבוד לש"ת ורצון לעשות רצונו ומתחזקים בתורה ותפלה וכל המצוות.

קיום מצוות עם חיות

ויש בזה עוד תוספת שלפעמים בבוא אדם לקיים מצוה קשה עליו מאוד לקיים אותה בשמחה בין מחמת שזוכר את עוונותיו הכרוכים בעקבו ובין מחמת שזוכר שישנם יהודים רבים שאינם זוכים לקיים מצוות דיש לו רחמנות עליהם, או שידוע שיש לקב"ה צער מזה ואפי' שידוע שצדיקים להיות בשמחה הדברים טורדים את דעתו שהרי יש כאן צער גדול ומהתועלת שאתעלם מכל זה ואשמוח וכי ההתעלות תשפר את המצב.

אבל נתבונן שאותו איש הישראלי הרי הכאב שלו הוא נובע מרצונו שיהיה מפורסם בעולם מציאות ה' ויהיו כולם לו עבדים וכמו שאנו מתארים באריות בתפילת ועל כן נקוה, הרי הדבר הטוב ביותר בשביל לפעול כל זאת הוא להביא השראת השכינה ויהיו נסים משם כל כחות שהם היפר הקדושה, ואם כן אכן כך שההתעלות מדברים המצערים אלו והשמחה שבעקבותיה באמת ישפרו את המצב שיהיו הוא וכולם עובדי ה'.

השראת השכינה מתוך שמחה

רבינו מבאר את הפסוק על דרך רמז לומר לאיש ישראלי שיקיים את המצוות בשמחה וחיות ולא כמו שהיו בני ישראל ביציאת מצרים וכמו שמפורש בזהר שהיו אז שבורים בנפש ולא יכלו לשמח, אלא ימלא את עצמו בחיות גדול על שזכה לקיים מצוות, של מלך רם ונשא כל כך. ומסיים רבינו בהערה תשובה פסוקים הפסוקים הוא בהם אני ה' יבא ללמד שמצוות כאלו שנעשו בשמחה וטוב לבב בהם הש"ת רוצה היינו שבהם יש יותר נחת רוח לפני וגם בהם אני ה', שבמצוות כאלו אני בא לגור ולשכון שם, משא"כ כשנעשה מתוך עצבות שאע"פ שא"א להכחיש ולומר שאין זו מצוה אך השראת השכינה במקום ההוא נמנעת כי אין הקב"ה שורה במקום של עצבות.

העיקר השראת השכינה

ובאמת שאין דברי רבינו צריכים ראיה אך כדי להשתעשע בדברי תורה נראה שיוצא מפסוקים מפורשים, שהרי בני ביהמ"ק כו"ע מודים שאין המצוה רק לבנות בית, אלא המצוה שיהיה בית שישכון בו הש"ת וכמ"ש ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, וכן נאמר בפרשת תצוה וידעו כי אני ה' אלקיהם אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים לשכני בתוכם, וממילא אם יש בידינו לבנות ביהמ"ק אלא שנדע שמחמת איה סביה לא תהיה שם השראת השכינה שוב איננו מצוים בחיוב על מעשים אלו, וכמו שאנו רואים בעינינו שכל גדולת ישראל בזמן הגלות אע"פ ששפכו תפלות בעושר לגאולת ישראל לא נגשו לבנות הבית כי אמרו מי יודע אם תשרה ושכינה במעשה ידינו, ואנו מחכים ומתפללים שיבנה בידי מלך המשיח או ירד באש מן השמים.

בתוך כל אחד ואחד

והנה כמו כן דרשו חכמינו ושכנתי בתוכם שצריך האדם לעשות בתוכו היינו כלבו, מצוה לשכון שם השכינה וזה ע"י שיטה לבו ואבדיו ע"י מצוות הלבבות ומצוות מעשיות וממילא מצוות שנעשות בחיות ונותנות מקום להשראת השכינה כלבו הם עיקר המצוה.

ומה השראת השכינה אינני יודע אבל יש לבאר מעט את תועלת שבהו יובן ע"י משל פשוט שהנה כאשר יש שטח שיש עליו מריבה בין

אתבנשו להילולא דרבי יוחאי

כשהוא מגיע לשלימותו ולסיום הענין נשלם ונכלל בזה כל הענין כולו, והן מכיון שכידוע ביום זה גילה הרשב"י זי"ע באדרא זוטא קדישא את הסודות העליונים ביותר שלא הצליח לגלותם בכל ימי חייו, ובוזה נשלמה תורת הנסתר שנמסרה לנו מפיו להיותה ענין שלם בלא חסרון, וכפי שאומר רשב"י זי"ע עצמו באדרא זוטא: "ואנא בעינא למיעל בלא כיסופא לעלמא דאתי, והא מילין קדישין דלא גליאן עד השתא, בעינא לגלגא קמי שכינתא, דלא יימרון דהא בגריעותא הסתלקנא מעלמא, בגילוי סודות אלו הגיע רשב"י להשלמת הגילוי שנועד לגלות בעולם.

עוד כתב ב"בני יששכר" שהיו שבים זה נפטר רשב"י, בודאי שגם ביום זה נולד כי "הקב"ה יושב וממלא שנותיהם של צדיקים מיום ליום, וא"כ גם כל תחילת התגלות נשמתו של רשב"י וגילוי האור שנמסר לנו מפיו התחיל ביום זה, אם כן ודאי שיום זה נחשב ליום גילוי אורו של רבי שמעון בר יוחאי זי"ע. (ונדרן פלא איתא שם בבני יששכר בזה"ל: "ספר הוזהר שכתב" אבא ביום זה", והוא חידוש גדול שכל ספר הוזהר נכתב ביום ל"ג בעומר, אמנם יש מפרשים שכונתו על האדרא זוטא שכתב ר' אבא ביום פטירתו, אך אחרים טוענים שפשוטו לישון מורה שכל הוזהר נכתב ביום ל"ג בעומר, והוא פלא").

פנימיות = דביקות עריבות התורה

ואם יאמר האומר מה יתן לך ומה יוסיף לך כל זאת וכי שיג ושיח לנו עם פנימיות התורה, וכי מקובלים אנו העוסקים בסתרי תורה, מה זה עניינינו אם ביום זה הוא עיקר גילוי פנימיות התורה אם לא, הלא אין לנו שום עסק בנסתרות.

על זאת יש לדעת שעל פי חסידות אין פנימיות התורה שייכת ללימוד חכמת הקבלה וידעת הספירות והאורות העליונים, אלא פנימיות התורה ענין אחר הוא ובלשון ה"יושר דברי אמת": מה שהם קוראים נסתר חכמת הקבלה, האין הוא נסתר, הלא כל מי רוצה ללמוד הספר לפני, ואם אינו מבין הוא עם הארץ, ולפני איש כזה נמארה ותוספות גם כן נקרא נסתר. אלא ענין הנסתרות שבכל הוזהר וכתבי הארז"ל הכל בנויים על פי דביקות הבורא, וזה נקרא חכמת הנסתר, כמו ששמעתי מפ"ק מורינו הרב מנחם מענדל (מפרעמישל) ז"ל, שנסתר נקרא דבר שאין אדם יכול להבינו לחבירו, כמו [שהטעם של המאכל אי אפשר לספר לאדם שלא טעם טעם זה מעולם ואי אפשר לפרש לו בדיבור איך ומה, ונקרא זה דבר סתר, כך ענין אהבת הבורא ויראתו ית"ש, אי אפשר לפרש לחבירו איך היא האהבה בלב, וזה נקרא נסתר".

נשמח במתנת חלקנו

ואף שצדיקים אלו מדברים מדרגות גבוהות שאין לנו בהם השגה למדנו מדבריו יסודות גדולים ונפלאים שכל ענייני קרבת ד' ודביקות הבורא, כל ענייני העבודה הפנימית שבלב, כל ההתלהבות של יהודי בשבת קודש, שלש סעודות, בספירת העומר, באכילת מצה או תפילת חג השבועות, כל דבר שאינו מחויב מכח חלק הגולה של התורה הקדושה, הלא הוא פנימיות התורה האמיתית, הן הם הנסתרות שבכל הוזהר ובכל כתבי האר"י. שכולם מיוסדים ללמד איך לעשות מצוות בדבקות ופנימיות, איך לעבוד את הבורא ביראה ובאהבה פנימית, ואיך להתנהג גם בכל ענייני גשמיית העולם מתוך דביקות הבורא ולא לטעות אחר גשמיית הדברים ולהפדר בהם מ"ו מהש"ת.

ואף שאין לנו עסק בנסתרות ואין אנו יודעים היאך מוציאים מדברי הארז"ל דרכי דביקות הבורא, תלמידי הבעש"ט הק' כבר לימדו אותנו דעת היאך מקיימים מצוות פנימיות הלב והיאך עובדים בכללות את עבודתנו מתוך קרבת ואהבת ד', וכידוע עיקר דברי תלמידי הבעש"ט בנויים על כתבי הארז"ל להסבירם בדרך עבודת ד', וזאת היא השמחה הגדולה בגילוי אור פנימיות התורה.

ועל אף שעדיין רחוקים אנו למאוד מעבודה פנימית אמיתית, ואם כן מה לנו ולשמחה זו, הלא גם בשבועות ובשמחת תורה שמחים אנו עם התורה אף שעדיין רחוקים אנו מאוד מידיעת ועמל התורה כראוי כי שמחים אנו עם המעט שזכינו, ועם מה שעתידיים אנו ללמוד ולהשיג.

יעזרינו הש"ת שזוכה כולנו לכל ההשפעות הרוחניות והגשמייות המושפעות ביום זה ויתקבלו תפילותינו לרחמים ולרצון.

אם לפני כל חג ומועד וכל מצוה הבאה מזמן לזמן משתדל כל יהודי להתמקד ולהתרכז בפנימיות עניינו של יום ולא חלילה להשאיר עם החיצונית לבד, אם בחג השבועות - לדוגמה - מבין כל יהודי שיש להכנס לתוכנו הרוחני של היום ולא להתפס את מחשבותיו בעוגות הגבינה ובתליית הפרחים, על אחת כמה וכמה הדברים אמורים ביום ל"ג בעומר, הן משום שכל הליכותיו ומנהגיו של יום זה אינם מצוה ולא הלכה, וכל כולם אינם אלא ביטוי לקשר הנפשי והפנימי שחשו צדיקי עולם וגדולי הדורות זי"ע לרבי שמעון בר יוחאי וליום שמחתו, ויהודי שאינו רואה להבין את פנימיות הקשר ואינו עושה מאמץ לחבר את נפשו לפנימיות היום הלא אינו עושה אלא בטיול חסרות טעם שבאות לבטאות התלהטות הנפש שאינה קיימת אצלו כלל, והן משום שיומו של רשב"י הוא, אשר גילה לנו את פנימיות התורה ופנימיות העבודה, ובוים זה ודאי וודאי שחובה עלינו לגשת לכל מנהגי היום מתוך גישה פנימית ואמיתית.

ולמרבה הפלא, דוקא ביום זה רועשת וחוגגת החיצונית ומשתדלת בכל כוחה להסיט את תשומת הלב מן הנקודה הפנימית. יכול יהודי לעלות על האוטובוס, לנסוע שעות ארוכות, להסתובב בכל רחבי מירון ולהשתתף בכל ההדלקות, ואצל רבי שמעון הוא לא היה, כי בנקודה הפנימית הוא לא נגע, וכל השאר הם דברים טפלים שבלא נקודת המרכז מאבדים הם את כל ערכם.

אשר על כן, ננסה בעוזה"ת לגעת באיזה נקודה מתוכנו הפנימי של היום, אך זאת יש לדעת שבסופו של דבר אחר כל הידיעות כולם החיבור האמיתי תלוי בעבודתו של האדם עצמו, יכול יהודי לדעת הכל ועדיין לא להיות אצל רבי שמעון, בכדי להיות שם היהודי צריך להתרכז ולהתמקד בעבודתו הפנימית מתחילת היום ועד סופו, בנסיעתו למירון ובשהייתו בהר, בתפילותיו בדמעותיו בשמחתו ובריקודיו, אם יעשה כן גדולים הסיכויים שיקבל במירון את מה שרצון הש"ת שיקבל שם ויחזור משם יהודי אחר, קרוב יותר להש"ת ונעלה ומורמם יותר.

יום שמחת ליבו דרשב"י

יש לזכור שעיקר עבודת היום הוא שמחה, כמו שכתב הרמ"א: "ביום ל"ג בעומר מרבין בו קצת שמחה". ובפרט באתרא קדישא מירון כמש"כ הרה"ק ר' חיים ויטאל זי"ע: "ענין מנהג שנהגו ישראל ללכת ביום ל"ג בעומר על קברי רשב"י ור"א בנו אשר קבורים בעיר מירון כנודע, ואוכלין ושותין ושמחים שם אני ראיתי למורי [האר"י] ז"ל שהלך לשם פעם אחת ביום ל"ג בעומר, ... וכתבתי זה להורות כי יש שורש במנהג הנזכר" עכ"ל.

וכתב השל"ה במכתב: "ועל קבר הרשב"י לומדים הוזהר באימה וביראה ובדביקות גדולה כי כמה נסים יאירעו שם, וצריכים ללמוד הוזהר באימה וביראה ובדביקות גדולה, ואחר כך לשמוח הלב בשמחה רוחנית וכל שום אבילות ועצבות, כי לא באלה חפץ רשב"י, והוא ודאי מנוסה".

וידוע מה שכתב מוה"ר ח ויטאל זי"ע שהרב ר' אברהם הלוי זי"ע מגדולי תלמידי הארז"ל היה אומר בכל יום בתפילתו "נחם" כמו בתשעה באב משום אבילות על בית מקדשינו, וכשהיה פעם אחת במירון בל"ג בעומר עם רבו הארז"ל אמר כמנהגו "נחם", ותיקף אחר התפילה אמר לו הארז"ל שרשב"י התגלה אליו וצוהו שיאמר לו "למה הוא אומר 'נחם' ביום שמחת", ונענש בעונש חמור ר"ל. מכל זאת רואים אנו שיום זה עיקר עבודתו היא שמחה.

קבלת פנימיות התורה

וביאור הענין הוא כפי שדיבר בקדשו כ"ק מן אדמו"ר שליט"א שיום ל"ג בעומר מרבין בחינת קבלת פנימיות התורה עם שחג השבועות הוא יום קבלת הגולה שבתורה, וכמדומה הביאור בזה הוא כפי המבואר בספרים, שמכיון שרבי שמעון בר יוחאי הוא היה עיקר המגלה של פנימיות התורה והמסורה ומלמדה לבני ישראל, וכעין שמשו רבינו הוא היה המלמד ומסור הגולה שבתורה לכלל ישראל כמו כן רשב"י היה עיקר המגלה את פנימיות התורה כנודע ומפורסם, ועיקר שלימות הגילוי של פנימיות התורה שגלה רשב"י היה ביום ל"ג בעומר. הן מכיון שביום זה השלים את כל עבודתו של כל ימי חייו ובוים זה סיים לגלות ולהאיר לכלל ישראל את מה שגילה במשך כל ימי חייו, וכל דבר

השמחה ברשב"י

וצריך לדעת שאפילו שמגיעים למירון בשביל להתפלל ולבקש וזה חשוב מאוד, עיקר העבודה בל"ג בעומר זה השמחה ברשב"י, וכמו שרואים שר' חיים ויטאל בהתייחסותו לל"ג בעומר הוא מדגיש בעיקר את עניין השמחה שהאריז"ל היה עולה לשמחה במירון ואת המעשה בר' אברהם הכהן שאמר נחם ולא מספיק שמח וכו', ובא להדגיש את העניין שר' שמעון רוצה שכולם ישמחו אותו ביום הזה ללא יוצא מן הכלל, כי לכולם יש קשר עם רשב"י והקשר הזה הוא קשר של משיח, כמו שמוכא שלמשיח יש גוף ויש נרנח"י גופו של משיח עדיין לא נתגלה ואנו מקווים שניכר לזה בכל רגע, אבל בחינות נשמתו של משיח כבר נתגלו ע"י רשב"י בהפצת האור הגדול כנ"ל ושאר הצדיקים, ולכן גם רואים שכמה שמתקרב יותר לביאת המשיח האור הזה מתגלה יותר ויותר, ויותר אנשים עולים למירון ומדליקים מדורות לכבוד רשב"י, ויותר עוסקים כל השנה בתורות - לרבות את כל החסידיש'ע ספרים שמוסידים על אדני תורת הח"ן.

ההשפעה בכפלי כפליים

וודאי שכאשר משתוקקים כ"כ לרשב"י ומקושרים אליו אזי הוא משפיע ביום ההילולא שלו וכל השנה השפעות גדולות על כל המקושרים אליו ועל כל עם ישראל בגשמיות וברוחניות, ומהל"ג בעומר הזה אפשר לזכות להגביר מאוד את האש שבלב, את ההתלהבות שבכל מצוה, ואת הקשר הפנימי שלנו עם בורא עולם. זכותו יגן עלינו.

הזוכים בתגולה על עמוד הקהילה פסחים כא-כב
בשובר קניה בסך 150 ש"ח
הרב חיים רטיוור הי"ו בית שמש
הרב משולם בקנטור הי"ו בני ברק

שיחות הכנה לל"ג בעומר
בין חברים מקשיבים
שלושה 6/3/5/1

נא להתפלל ולהעביר רחמים עבור
חיים יוסף בן סימה
יעל בת צביה
רבקה בת צפורה בריינדל
רחל בת שיינדל
חיה פריידל בת גולדה
לרפואה שלמה בתוך שאר חולי עמי ישראל

02-649-3362
לשירות שירותים במירון ימי במסכת פסחים וא"י
ור"ה ל"ג אדראל רפובליקת ישראל

36

1 שער סיכום שבו	2 שער יסודי מקור	3 שער סיכום שבו
4 שער סיכום שבו	5 שער סיכום שבו	9 שער סיכום שבו

על מסכת פסחים
על מסכת פסחים

במסגרת מסלול 'נזר הוראה' להעמדת מורי הוראה בחצר קדשנו

מבחן מיוחד בהוראה בבית כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

קלה, כאשר הבוחן הוסיף נקודות למעשה מדעת הפוסקים בעניין, וסיפר כיצד מתייחסים לשאלות אלו בבית ההוראה הלכה למעשה. לקראת סיום המבחן, מורנו ראש הישיבה חן קצרות את האברכים, וגם כאן כבראשונה הפליאו בידיעותיהם, ובאחת השאלות הוסיף רבינו שליט"א הערה משלו.

עם סיום הבחינה שלא נראתה כמותה בחצר קדשנו, התבטא הרב הבוחן ואמר לרבינו שליט"א כשהתרגשות נמסכת בקולו, כי בחנם סימן אחר סימן, והתפלא מרמת ובהירות ידיעותיהם היוורת עד לפרטים קטנים בהלכה, וכי ניכר כי אכן הם לומדים את תלמודם באופן שיוכל להוביל אותם בעתיד לידי הוראה למעשה בסייעתא דשמיא.

מרן רבינו שליט"א לא הסתיר את קורת רוחו והנאתו המרובה משקידתם וידיעתם של האברכים, ובירכם בברכת הצלחה לרוב.

ממשיכים להלכות שבת

יצוין כי לאחר שסיימו כעת את חלק יורה דעה ח"ב, בימים אלו הקבוצה ברובה מתחילה לחזור על הלכות שבת תחמורות. מסלול הלכות שבת יארוך כשנתיים, עם חזרות תקופתיות ומבחנים מידי שלושה חודשים על החומר הנלמד אותם עורכים ובודקים מורי הוראה מובהקים, כאשר בינתיים מידי מחצית שנה יערך בנוסף מבחן שימור על הלכות יורה דעה ח"ב למען לא יאבדו הימים הראשונים.

גמגום, משל עומדים הם בהוראה זה שנים ארוכות ובקריאים ורגילים בה, כאשר כלל האברכים מוסיפים עוד ועוד ידיעות וחילוקים בהקשר להלכה.

מטיילים בקלילות בין הסימנים

רגע מרגש במיוחד נרשם במעמד כאשר במענה לאחת השאלות, ענה אחד הנבחנים כי לשאלה זו ישנן 12 תשובות שונות, ובן רגע נמלא חלל החדר בתשובות מכל חלקי יורה דעה ח"ב, כאשר האברכים מטיילים בקלילות בין כלל הסימנים, ועונים את התשובות בשטף. מי שהיה עוצם את עיניו, יכול היה להבטיח לעצמו כי הם מקריאים את התשובות מתוך הכתב. בחלק מההלכות נערכה הפוגה

מבחן מקיף ועיוני

התרגשות רבה בחצר קדשנו. למעלה ממניין אברכים הנבחנים במסגרת 'נזר הוראה' התכנסו בבית כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א למבחן מיוחד על תלמודם, לאחר שסיימו בהצלחה לחזור ולהיבחן בכתב על כל הלכות יורה דעה חלק ב'.

המעמד המרגש החל בתפילת מנחה בבית רבינו שליט"א. מיד בסיום התפילה, רבינו שליט"א התיישב בראש מורינו ראש כשלצידו בנו מורינו ראש הישיבה שליט"א, הרב הבוחן הרה"ג יחזקאל דרברמדיקר שליט"א, רב דחסידי בויאן בבני ברק ומו"צ בבית הוראה של הגרמ"ש קליין שליט"א, וכן הגה"ח יצחק שלמה פייגנבוים שליט"א, ראש כולל הוראה בטבריה ומו"צ בקהילתנו.

הגה"ח יצחק שלמה פייגנבוים שליט"א פתח את המעמד, ובדברים קצרים שיבח את מעלת האברכים המשתתפים במסלול 'נזר הוראה', כשהוא אומר שתיכף יוכלו כולם לזכות ולראות בעיניהם את פרי עמלם, וכיבד את הרה"ג יחזקאל דרברמדיקר שליט"א להתחיל בבחינה.

המבחן כולו נערך ללא ספרים כלל, כאשר הבוחן עובר עם האברכים סימן אחר סימן בעיון, מבלי לפספס אף הלכה חשובה. שקט מופתי שרר בחדר, כאשר מיד עם סיום השאלה, ניתן היה לשמוע את קולותיהם הברורים של האברכים אשר שלפו מפייהם תשובות מקיפות ברהיטות ובלא

ההסעות לאת"ק מירון יצאו בעו"ה מבתי החסידים ומיזערת עבור אלו שרשמו ושלמו מראש בלבד

18:30 בני ברק
17:30 ירושלים
17:30 בית שמש
18:10 ברכפלד
18:30 פתח תקוה
20:30 טבריה

זמני היציאה מדויקים !!!

בעת מעמד ההדלקה

ע"י כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
בליל ל"ג בעומר בציון התנא האלוקי רשב"י
יוגש לפני כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
קויטל עם שמות הנטלים חלק בהוצאות המעמד,

להעברת שמות ניתן לפנות
להר"ר חיים שמחה רוטשטיין הי"ו
בטל: 054-8591878

תודותינו וברכותינו נתונות לאלו שנרבו הוצאת הגליון

לע"נ מרת בלה בר בת הרה"ח ר' אברהם צבי שרפהרץ הי"ד נלב"ע י"ז אייר תשס"ג הונצח ע"י חתנה הרה"ח יחיאל שנקר שליט"א	לע"נ מרת יפה ב"ר אפרים יוסף ע"ה לרנר נלב"ע י"ז אייר תשפ"א הונצח ע"י בניה שיחיו	נתרם ע"י הר"ר יהודה מאיר קרימלובסקי הי"ו לרגל השמחה הרשומה במעונו בהולדת בתו למול"ט יה"ר שיריו רוב נחת דקדושה מכל יצ"ח
לע"נ הר"ר שמחה צבי ב"ר שלום ז"ל פיק נלב"ע י"ב אייר תשפ"א הונצח ע"י בנו הרה"ח שלמה שליט"א	לע"נ מרת חוה רייזל ע"ה ב"ר נחום יבדלחט"א הונצח ע"י אחיה הר"ר בן ציון ברגמן הי"ו	לע"נ מרת רבקה שושנה ב"ר אהרן ע"ה שרייבר נלב"ע י"ז אייר תשפ"ג